

Arrest

nr. 154 361 van 13 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 9 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger van Ossetische origine te zijn, afkomstig uit Tbilisi, Georgië. U woonde er samen met uw moeder, G. J. (...) (OV (...)) en uw echtgenote, D. L. (...) (OV (...)). U vroeg, samen met uw vorige echtgenote, een eerste maal asiel aan in België op 26 oktober 2005. Omdat de Tsjechische autoriteiten verantwoordelijk bleken te zijn voor de behandeling van deze aanvraag, nam de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 februari 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). U verliet België in april 2006 en reisde naar Frankrijk, waar u ook asiel aanvraagde. Ook in Frankrijk werd beslist dat u het grondgebied moest verlaten, waarna u naar Oostenrijk ging. Ook daar vroeg u asiel aan. Nadat uw broer overleden was – hij stierf in de gevangenis van Gldani op 3 november 2011 -, keerde u in februari 2012 terug naar Georgië. Al op zijn

begravenis was er gezegd dat hij vermoord was. Na uw terugkeer werd u door de wijkagent, die u kende als druggebruiker, geregeld verplicht tot het afleggen van een drugstest. Men vond echter nooit sporen van drugs. In 2008 had u D. L. (...) leren kennen, een Oekraïense uit Odessa. Eind 2012 bracht u haar naar Georgië en in januari 2013 trouwden jullie officieel. Op basis van dit huwelijk kreeg uw echtgenote een verblijfsvergunning. Nadat uw vrouw zich in Georgië had gevestigd, begon u actief de dood van uw broer te onderzoeken. U deed rondvraag en kwam uiteindelijk uit bij een man die samen met uw broer in de gevangenis had gezeten. In de gesprekken die u had in deze periode viel geregeld de naam A. (...), een cipier in de Gldani gevangenis. Via een jongen uit uw buurt die ook in deze gevangenis werkte, achterhaalde u wanneer A. (...) werkte. Op een dag in de lente van 2013 wachtte u A. (...) op aan de gevangenis. U sprak hem aan en vertelde dat u hem wilde spreken. Omdat A. (...) enkel in de auto wilde praten, ging u met hem mee. Twee mannen die bij A. (...) waren, volgden jullie. Jullie reden naar een onbekende plaats buiten Tbilisi. Op die plaats, en ook al in de auto, werd u hard geslagen. De mannen waarschuwden u dat u moest stoppen met uw onderzoek. U werd er achtergelaten maar slaagde erin op eigen kracht terug naar huis te gaan. Enige tijd later werd u door A. (...) opgebeld, die u vroeg om naar een plaats in de wijk Varketeli te komen. Daar haalde hij u op en bracht u naar een huis. In dit huis waren nog andere mannen aanwezig. U werd er opnieuw geslagen. Enige tijd na dit incident werd u op straat ontvoerd door A. (...) en enkele medestanders. Dit maal werd u ernstig mishandeld. U werd geslagen en vier keer gestoken met een mes. Dezelfde dag of een dag later werd u aan uw huis gedumpt. Ondanks uw verwondingen ging u niet naar een ziekenhuis; uw vrouw verzorgde u thuis. Ongeveer twee weken later, het was ondertussen eind 2013, vertrokken u, uw echtgenote en uw moeder naar Odessa. U en uw moeder verbleven er legaal. In Odessa werd u omwille van uw Kaukasisch uiterlijk en de gespannen situatie in de stad, vaak tegengehouden door de politie voor identiteits- en documentencontroles. Uw echtgenote werd in Odessa gepest omwille van haar huwelijk met een Georgiër. Uiteindelijk besloten jullie om Oekraïne te verlaten. Begin september 2014 reisden jullie clandestien aan boord van een vrachtwagen naar België, waar jullie op 8 september 2014 asiel aanvraagden.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een attest van jullie kerkelijk huwelijk in Antwerpen, een medisch attest van een Belgische arts d.d.17/03/2015 op uw naam en een medisch attest van een Belgische arts op naam van uw moeder.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal, afgelegd in het kader van uw huidige asielprocedure, blijkt dat u Georgië, het land waarvan u nu verklaart het staatsburgerschap te bezitten, hebt verlaten nadat u problemen had gekend met een persoon die in de Gldani gevangenis werkte en diens medestanders, en dit omdat u de dood van uw broer, die stierf in dezelfde gevangenis, wilde onderzoeken. Daarnaast werd u ook regelmatig verplicht om een drugstest af te leggen omdat u bij de lokale politie gekend stond als druggebruiker, en werd u tot een voorwaardelijke straf veroordeeld wegens drugsbezit nadat de politie u drugs toegestopt had. (CGVS II d.d.12/03/2015, p.13, 19, 20, 24)

Er dient evenwel te worden besloten dat u het door u voorgehouden asielrelaas niet aannemelijk maakt. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u van de door u aangehaalde problemen geen bewijzen voorlegt. Het medisch attest, opgesteld door een Belgische dokter, attesteert enkele littekens op uw lichaam maar brengt geen enkele duidelijkheid over de concrete omstandigheden waarin u de verwondingen hebt opgelopen, noch wanneer dit gebeurde. Het attest van uw kerkelijk huwelijk in België en het medisch attest op naam van uw moeder, opgesteld door een Belgische arts, bevatten geen informatie over de vermeende problemen in Georgië. U legt daarnaast geen enkel stavingstuk voor aangaande uw (vermeende) terugkeer naar Georgië, uw tijdelijke verblijf in Oekraïne en de door u aangehaalde problemen. Nochtans zou u een voorwaardelijke gevangenisstraf hebben opgelopen in Georgië na uw terugkeer (CGVS II, p.39), en zou uw broer overleden zijn in de gevangenis nadat hij veroordeeld was –hetgeen de aanleiding zou hebben gevormd voor uw problemen. Bij gebrek aan stukken die deze (vermeende) feiten staven, dient de aannemelijkheid van uw relaas te worden beoordeeld op basis van de verklaringen van u en uw gezinsleden.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de opeenvolgende verklaringen van u en uw vrouw voor de asielinstanties inconsistent waren aangaande de periode waarin jullie in Georgië zouden hebben verbleven. Zowel u als uw echtgenote verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat jullie eind 2013 vanuit Georgië naar Oekraïne vertrokken. Uw vrouw was er voorts eind 2012, begin 2013 naartoe verhuisd. (CGVS II, p.11; D. (...) – CGVS, p.6) Dit is echter in tegenstrijd met de verklaringen die jullie beiden voor de Dienst Vreemdelingenzaken hebben afgelegd. Daar had uw echtgenote verklaard dat zij tussen 2 januari 2012 en eind januari 2013 in Tbilisi had gewoond; voor het overige zou zij steeds in Odessa gewoond hebben. (D. (...) – DVZ, rubriek 10) U had er dan weer verklaard dat uw echtgenote naar Georgië kwam in april 2012 en dat jullie er terug vertrokken waren in april 2014, hetgeen op zijn beurt niet te rijmen valt met uw eerdere verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u van februari 2012 tot april 2013 in Tbilisi had gewoond (en van april 2013 tot september 2014 in

Odessa). (DVZ II, rubriek 10, 14) Niet enkel ondermijnen deze inconsistenties de algemene geloofwaardigheid van jullie asielverklaringen, tevens schaadt dit de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen in Georgië aangezien zij zich grotendeels zouden hebben afgespeeld in de periode dat uw echtgenote er woonde – u gaf zelf aan dat haar komst naar Georgië u de mogelijkheid had gegeven om veel actiever onderzoek te voeren naar de dood van uw broer (CGVS II, p.26-27). Het tijds kader waarin de aangehaalde problemen hebben plaatsgevonden is een belangrijk aspect van het asielrelaas. De vaststelling dat u noch uw vrouw hierover coherente verklaringen aflegden ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid ervan.

In het verlengde hiervan dient bovendien opgemerkt te worden dat u en uw echtgenote tevens inconsistente verklaringen aflegden over de door u gekende problemen met de persoon genaamd A. (...). U verklaarde dat de derde en tevens laatste keer dat u door hem en zijn medestanders werd mishandeld ongeveer twee weken voor uw vertrek uit Georgië was. U zou toen onder andere vier messteken hebben opgelopen. (CGVS II, p.39) Uw echtgenote verklaarde dan weer dat dit voorval plaatsvond in de zomer van 2013. Zij stelde tevens dat jullie naar Oekraïne vertrokken in december van dat jaar (D. (...) – CGVS, p.16), hetgeen zou betekenen dat dit laatste incident plaatsvond meerdere maanden voor jullie vertrek. Geconfronteerd met de vaststelling dat u dit incident twee weken voor jullie vertrek had gesitueerd, kon uw echtgenote geen verklaring bieden. (D. (...) – CGVS, p.16) Deze tegenstrijdigheid aangaande het laatste en meest ernstige incident in Georgië ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de vermeende problemen die u zou hebben gekend met een zekere A. (...).

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat de verklaringen van u en uw echtgenote aangaande de problemen die u zou hebben gekend met A. (...) op een aantal punten uiterst vaag waren. Zo kon u de twee eerste incidenten waarbij u door A. (...) en zijn medestanders werd mishandeld quasi niet in de tijd plaatsen. Betreffende het eerste incident – toen u A. (...) had opgewacht aan de gevangenis – kon u enkel zeggen dat het in de lente of de zomer was, “misschien 2, 3, 4, 5 maanden” nadat uw vrouw naar Georgië was gekomen. (CGVS II, p.28) Uw echtgenote kon dit incident zelfs helemaal niet in de tijd situeren. (D. (...) – CGVS, p.16) Wat het tweede incident betreft, kon u evenmin zeggen op welke dag en/of in welke maand dit plaatsvond. U suggereerde enkel dat het ongeveer anderhalve maand na het eerste incident was. (CGVS II, p.37) Verder bleek u niet op de hoogte te zijn van de achternaam van A. (...) – wat weinig aannemelijk is gezien zijn naam vaak voorkwam in de gesprekken die u had in het kader van uw onderzoek en het gemak waarmee u te weten zou zijn gekomen wanneer hij werkte in de gevangenis en hoe hij er uit zag (CGVS II, p.29-31); kon u niet met zekerheid zeggen of A. (...) een cipier was of een politieagent (CGVS II, p.28) en dit ondanks het feit dat hij vaak genoemd was tijdens uw onderzoek; was u zeer vaag over de personen die u concrete, bruikbare informatie hadden gegeven over wat er met uw broer werkelijk gebeurd was – in eerste instantie stelde u dat u niets concreet kon zeggen, om daarna te verwijzen naar een medegevangene maar wederom zeer vaag te blijven over de manier waarop u deze persoon had gevonden (CGVS II, p.22-23); kon u niet met zekerheid stellen of er een (officiële) autopsie werd gedaan op het lichaam van uw broer, terwijl er zichtbare sporen van mishandeling zouden zijn geweest – eerst dacht u dat er “misschien” een autopsie was gebeurd, daarna stelde u dat er effectief een was gebeurd, om ten slotte te stellen dat u er enkel van uit ging dat dit zo was (CGVS II, p.21); kon u niet zeggen of uw familie klacht had ingediend naar aanleiding van zijn verdachte overlijden (CGVS II, p.21-22); kon u aangaande de tweede keer dat u mishandeld werd (in een huis op een onbekende plaats) niet zeggen hoe u teruggekeerd was naar huis (CGVS II, p.36); en kon u ten slotte over de laatste keer dat u mishandeld werd niet zeggen of u dezelfde dag of de dag nadien gedumpt was bij u thuis (CGVS II, p.38) Dit geheel van vage verklaringen over kernelementen van de vermeende problemen met A. (...), ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder dient er nog op gewezen te worden dat bepaalde aspecten van deze vermeende problemen onlogisch en/of onaannemelijk zijn. Zo verklaarde u aangaande het laatste incident waarbij u mishandeld zou zijn dat u hierbij onder andere een steekwonde ter hoogte van uw lever opliep. Ondanks het feit dat u zelf aangaf dat dit u bijna het leven had gekost, zou u geen professionele medische hulp hebben gezocht bij een arts of in een ziekenhuis. (CGVS II, p.19, 38) Gelet op de door u beschreven verwonding en risico's is het geenszins aannemelijk te noemen dat u hiervoor geen adequate hulp gezocht zou hebben. Hiermee geconfronteerd, stelde u dat uw belagers “zeer professioneel” waren en het hun bedoeling was u te martelen, niet te doden. (CGVS II, p.38) Dit verklaart geenszins het feit dat u geen medische hulp zou hebben gezocht. Immers, zelfs indien dit waar zou zijn, zou er gezien de ernst van de verwondingen nog steeds een ernstig risico voor uw leven of gezondheid bestaan hebben, zelfs indien de lever zelf niet geraakt zou zijn, zoals u stelde (CGVS II, p.39). De vraag rijst bovendien hoe u dit zonder professionele hulp zou hebben kunnen vaststellen. Verder is het tevens weinig logisch te noemen dat u, nadat u reeds een eerste keer mishandeld was geweest door A. (...) en zijn medestanders, opnieuw met hem zou afspreken op een voor u onbekende plaats en hier bovendien niemand (bv uw vrouw) van op de hoogte zou brengen. (CGVS II, p.33, 35-36) Gelet op het feit dat u

eerder reeds ernstig mishandeld was, lijkt het weinig aannemelijk dat u dergelijke risico's zou nemen zonder hierbij enige voorzorgsmaatregel te nemen. Dat u veel vragen voor hem had en u hoopte dat hij deze zou beantwoorden op een "normale" manier (CGVS II, p.35), is in deze context bezwaarlijk een afdoende verklaring voor uw vermeende handelingen. In het verlengde hiervan dient tevens opgemerkt te worden dat uw verklaring over hoe A. (...) u zou hebben gecontacteerd voorafgaand aan dit (tweede) incident, geenszins overtuigt. Volgens u zou hij u hebben opgebeld. U zou immers telefoonnummers hebben uitgewisseld met hem toen u hem de eerste keer ontmoette aan de gevangenis. (CGVS II, p.33, 34) Ook dit is bezwaarlijk aannemelijk te noemen. Niet enkel had u dit aanvankelijk niet vermeld (CGVS II, p.30-32), ook rijst de vraag waarom A. (...) met u telefoonnummers had uitgewisseld. Blijkens uw verklaringen had u hem bij jullie eerste ontmoeting – toen u ook mishandeld werd – op geen enkel moment gezegd waarom u hem wilde spreken. (CGVS II, p.35) Gelet op het feit dat de vermeende feiten zich zouden hebben afgespeeld in de nasleep van het schandaal rond de mishandelingen in de Gldani gevangenis en de nieuwe regering, geleid door Georgian Dream, een prioriteit had gemaakt van het onderzoeken van dergelijke mishandelingen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), lijkt het hoogst onwaarschijnlijk dat een persoon die in deze gevangenis werkte en mogelijk betrokken was bij dergelijke mishandelingen aan een persoon die hij niet kende zijn telefoonnummer zou hebben gegeven, bovendien zonder te weten waarom deze persoon hem wilde spreken. Dat hij mogelijk gemerkt zou hebben dat u op uw broer leek, zoals u opperde (CGVS II, p.35), overtuigt geenszins. Immers, hij zou dit mogelijk maar gemerkt hebben nadat jullie telefoonnummers uitgewisseld hadden. (CGVS II, p.35) Het geheel van deze vaststellingen ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen.

Zij ten slotte nog gewezen op het feit dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de regering onder leiding van Georgian Dream, die aantrad in oktober 2012, ernstige inspanningen heeft geleverd om de daders van mishandelingen in de gevangenissen te berechten. Tegen het midden van juni 2013 waren naar aanleiding van het schandaal in de Gldani gevangenis twee Ministers ontslagen, 19 personeelsleden van het gevangeniswezen opgepakt, 84 personen ontslagen en onderzoeken opgestart tegen 81 personen. In juni 2013 werden 16 personeelsleden van de Gldani gevangenis veroordeeld. De onderzoeken bleven bovendien niet beperkt tot misbruiken in deze gevangenis. In deze context is het geenszins aannemelijk te noemen dat u het antwoord schuldig moest blijven op de vraag of de autoriteiten onder leiding van de nieuwe premier (Ivanishvili) inspanningen hadden geleverd om onderzoek te voeren naar de mishandelingen in de gevangenissen. (CGVS II, p.40) Indien u werkelijk een eigen onderzoek zou hebben gevoerd naar het verdachte overlijden van uw broer in de Gldani-gevangenis – nota bene de gevangenis die centraal stond in het gevangenis-schandaal – met het oog op het achterhalen van de waarheid en dus van dichtbij betrokken was bij deze problematiek, is het geenszins aannemelijk te noemen dat u niet op de hoogte zou zijn van de ontwikkelingen in Georgië in de periode eind 2012-2013 op het vlak van de vervolging van mishandelingen in de gevangenissen. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen naar aanleiding van de dood van uw broer.

Het geheel van de voorgaande vaststellingen ondermijnt niet enkel in ernstige mate de geloofwaardigheid van de vermeende problemen omwille van uw onderzoek naar de dood van uw broer, het doet tevens afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw asielverklaringen.

Naast de vermeende problemen omwille van uw onderzoek naar de dood van uw broer, stelde u voorts dat u in 2013 onterecht veroordeeld werd voor drugsbezit - er zouden bij u drugs toegestopt zijn door politieagenten - tot twee jaar voorwaardelijk. (CGVS II, p.13) Vooreerst dient in deze te worden gewezen op de uiterst vage verklaringen van uw echtgenote hieromtrent. Gevraagd wanneer deze feiten zouden hebben plaatsgevonden, stelde zij eerst dat deze veroordeling gebeurde voor zij in Georgië was. Direct daarna verklaarde zij dan weer dat het waarschijnlijk toch gebeurd was toen zij al in Georgië was. (D. (...) - CGVS II, p.15) Dergelijke vage verklaringen zijn evenwel geenszins aannemelijk te noemen indien u werkelijk het slachtoffer zou zijn geworden van illegale handelingen van de politie. Indien dit werkelijk voorgevallen zou zijn, mag immers aangenomen worden dat uw echtgenote dit met enige nauwkeurigheid zou kunnen situeren in de tijd, te meer daar zij op de hoogte was van uw drugsgebruik (in het verleden). Daarnaast had u voor de Dienst Vreemdelingenzaken een verband gelegd tussen deze handelingen van de politie en uw onderzoek naar de dood van uw broer. De politie zou volgens u niet gewild hebben dat u ruchtbaarheid zou geven aan zijn overlijden en u daarom lastig gevallen hebben. (DVZ II, rubriek 15) Voor het Commissariaat-generaal legde u dit verband dan weer niet. U stelde dat de politie u al meerdere keren drugstests had laten ondergaan – een feit waarover u bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets had vermeld – en zij dit misschien beu waren geworden en daarom overgegaan waren op het toestoppen van drugs. (CGVS II, p.39) Echter, gevraagd waarom u telkens drugstests diende af te leggen, legde u op geen enkel moment het verband met uw onderzoek naar de dood van uw broer. Er werd u drie maal gevraagd naar de reden van deze tests maar op geen

enkel moment vermeldde u dit onderzoek. (CGVS II, p.24-25, 26) Dat u dit verband tussen de problemen met de politie (drugstests, onterechte veroordeling) en uw onderzoek niet legde voor het Commissariaat-generaal, ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw verklaringen. Deze vaststellingen, in combinatie met het eerder vastgestelde gebrek aan bewijzen en het feit dat uw algemene geloofwaardigheid reeds in het gedrang is gekomen, ondermijnen in ernstige mate de aannemelijkheid van uw verklaringen ter zake.

Bijgevolg kan op basis van het geheel van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat er ook in het kader van de asielaanvragen van uw moeder en van uw echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen door mij. De asielaanvraag van uw echtgenote werd beoordeeld ten overstaan van Oekraïne, het land waarvan zij het staatsburgerschap heeft. Er werd door mij geoordeeld dat er in haar hoofde geen sprake was van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming voor wat betreft de problemen die zij in Oekraïne zou hebben gekend. Er werd door mij tevens geoordeeld dat dit ook opging voor de problemen die zij in Georgië zou hebben gekend. Hierdoor, en gelet op het feit dat uw echtgenote een verblijfsvergunning had voor Georgië op basis van jullie huwelijk, acht ik het voor jullie mogelijk om een gezinsleven te hebben in Georgië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen "1 tot 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens meent zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde

verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de problemen die zij heeft gekend in Oekraïne, wijst de Raad er evenwel op dat de asielaanvraag van een asielzoeker beoordeeld dient te worden ten aanzien van het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit. In het geval van verzoekende partij is dat Georgië (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 12/03/2015, p. 2).

2.2.4.1. Verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat haar asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is, waarna zij een summiere samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas en stelt dat zij geen andere keus had dan haar land van herkomst te ontvluchten. Verzoekende partij stelt voorts dat het wel degelijk "*in de loop van het jaar 2012*" is dat zij in Georgië is aangekomen om de dood van haar broer te onderzoeken. Verder benadrukt verzoekende partij dat het onderzoek naar de dood van haar broer tevens problemen met de politie veroorzaakte en dat zij het onderwerp werd van onrechtmatige aanhoudingen. Bij een van deze onrechtmatige aanhoudingen plaatste een politieman drugs in haar zak.

2.2.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Voorts dient te worden aangestipt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij eveneens in gebreke blijft.

Daar waar verzoekende partij stelt dat het wel degelijk "*in de loop van het jaar 2012*" is dat zij in Georgië is aangekomen om de dood van haar broer te onderzoeken en daarnaast aangeeft dat er een verband is tussen de drugtests die de politie haar had laten ondergaan en haar onderzoek naar de dood van haar broer, bemerkt de Raad dat de verwijzing van verzoekende partij naar één versie van haar verklaringen niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partij en haar vrouw aangaande de periode waarin zij in Georgië zouden hebben verbleven en de inconsistente verklaringen van verzoekende partij over de band tussen de drugtests die zij diende te ondergaan en haar onderzoek naar de dood van haar broer, te weerleggen of te verklaren. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden.

2.2.5.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat het geenszins aannemelijk is dat verzoekende partij niet op de hoogte zou zijn van de ontwikkelingen in Georgië in de periode eind 2012-2013 op het vlak van de vervolging van mishandelingen in de gevangenis, stelt verzoekende partij dat zij in 2012 naar Georgië terugkeerde om de dood van haar broer te onderzoeken en dat op dat ogenblik het schandaal in de gevangenis nog niet in het nieuws was gekomen. In die tijd was het voor verzoekende partij onmogelijk om te klagen over de handelingen in de gevangenis, gelet op de straffeloosheid. Aangaande de mishandelingen die plaatsvonden in de gevangenis van Georgië voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een artikel van *Le Monde* d.d. 27 september 2012 en een artikel van *Amnesty International* van 20 september 2012 als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlage 2 en 3). Verzoekende partij stelt dat zij dan ook onmogelijk op de hoogte kon zijn van de maatregelen van de nieuwe regering, daar deze op dat moment nog niet genomen waren.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat door verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal werd aangegeven dat zij tot eind 2013 in Georgië heeft verbleven (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 12/03/2015, p. 11). Indien verzoekende partij werkelijk een eigen onderzoek zou hebben gevoerd naar het verdachte overlijden van haar broer in de Gldani-gevangenis, *nota bene* de gevangenis die centraal stond in het gevangenis-schandaal, met het oog op het achterhalen van de waarheid en dus van dichtbij betrokken was bij deze problematiek, is het geenszins aannemelijk dat verzoekende partij niet op de hoogte zou zijn van de ontwikkelingen in

Georgië in de periode eind 2012-2013 – wanneer verzoekende partij zich derhalve nog steeds in Georgië bevond – op het vlak van de vervolging van mishandelingen in de gevangenissen.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij bemerkt dat zij tijdens haar aanhoudingen mishandeld werd en dat zij hiervan medische attesten heeft voorgelegd, dewelke zeer duidelijk zijn over de manier waarop zij gefolterd werd, wijst de Raad evenwel op de opmerking van verwerende partij in de bestreden beslissing dat het door verzoekende partij neergelegde medisch attest van een Belgische arts d.d. 17 maart 2015 op haar naam enkele littekens op het lichaam van verzoekende partij attesteert, maar geen enkele duidelijkheid brengt over de concrete omstandigheden waarin verzoekende partij de verwondingen heeft opgelopen, noch wanneer dit gebeurde. Het medisch attest toont dan ook op generlei wijze de door verzoekende partij voorgehouden problemen aan.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog haar ontevredenheid uit over de manier waarop het gehoor heeft plaatsgevonden, stellende dat de tolk haar verklaringen niet correct heeft vertaald en dat de tolk haar bovendien tutoyeerde, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij er bij de aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal op gewezen werd dat eventuele problemen met de tolk gemeld moeten worden (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 12/03/2015, p. 1-2). Echter werd noch door verzoekende partij, noch door haar raadsman enige opmerking dienaangaande gemaakt, ook niet wanneer hen aan het einde van het gehoor gevraagd werd of zij nog opmerkingen hadden (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 12/03/2015, p. 42). Het is dan ook geenszins overtuigend wanneer verzoekende partij vervolgens *post factum* plots haar ontevredenheid uit over de manier waarover het gehoor heeft plaatsgevonden. Overigens bestaat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoekende partij duidt op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Verzoekende partij blijft hier in gebreke. Dienvolgens is haar argument met betrekking tot de tolk tijdens haar gehoor niet van aard om de vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT